

Свети владика Николај Велимировић - СВЕТА ЋИРИЛИЦА

четвртак, 18. новембар 2010 19:23

Свети владика Николај Велимировић - СВЕТА ЋИРИЛИЦА

Свето је оно, што су свети људи створили. Ћирилицу су створили света браћа Кирил и Методије. Ћирилицом се служе данас само православни Словени: Руси, Срби и Бугари. Једно се добро мора признати руским комунистима, што су задржали ћирилицу. Некада су се сви словенски народи служили само ћирилицом. Али је римска црква, кроз дугу и крваву борбу, наметнула латиницу покатоличеним Словенима, да би их већма одвојили од православних. Оно што ни комунисти нису учинили у Русији, чине сада нека србска господа, пишу и издају листове и књиге латиницом. Па чак су у доба комуниста и неки свештеници штампали своје билтене латиницом. Ти Срби просто, не знају шта раде. Они не знају, да одбацити ћирилицу, значи одбацити половину Православља, одвојити се од ове србске писмености из прошлости, трампити боље за горе. То значи и увредити свете апостоле словенске Кирила и Методија, огорчити до крви србски народ и навући проклетство од Св. Саве. Не, ако Бога знате, господо србска, ако сте и учени, будите паметни.

МОЈЕ ПИСМО

О мили моји Ћирилови знаци,
Са вама прве познао сам бајке,
С вама је увек к'о сунчеви зраци,
Лик Оца мога и побожне Мајке.

У неком тамном и далеком веку,
У време хајки, сеоба и лова,
Преци су наши прегазили реку,
И твоја златна прихватили слова.

И увек тако до судњега дана,
Ти бићеш наше и остаћеш с нама,
Лепото вечна, издали те нисмо,
О мило, Свето Ћирилово писмо!

Спасавајмо ћирилицу, „свето писмо Ћирилово“, од наших латиномана, који у пустом незнању не схватају да служе оној пропаганди, која је огњем и мачем наметнула неким Словенима латиницу, само да би их одвојила што јаче од православних Словена, који сви пишу ћирилицом.

Свети владика Николај - Духовне поуке

Ћирилица

НЕ ОДРЕЦИМО СЕ НА СРПСКИ ЈЕЗИК!

Двоазбучност је део пројекта латињења Срба

Двоазбучност је део пројекта латињења Срба

Овакав предлог нема своју историјску, научну ни уставну утемељеност и управо је крајње опасан по очување ћирилице, а кроз њу и самог српског бића. Овим се тражи безразложна **равноправност** ћирилице и латинице у Србији!? А то је и први подли циљ оних који желе озакоњење двоазбучности у српском језику, као

СРПСКА БИРИЛИЦА					
А	Б	В	Г	Д	Ђ
Е	Ж	З	И	Ј	К
Л	Љ	М	Н	Њ	О
П	Р	С	Т	Ћ	У
Ф	Х	Ц	Ч	Џ	Ш

прве фазе потпуног изbacивања ћирилице из службене и јавне употребе. Можда изгледа парадоксално, али већу штету српском језику, ћирилици и народном идентитету праве они који који су на сајтове поставили „равноправно“ ћирилицу и латиницу, од оних који имају само латинско писмо. Ови други очигледно крше Устав Републике Србије, и то је увек могуће доказати па чак и санкционисати. Они који имају „оба писма“, наизглед поштују Србе и Србију, Устав и законе, а у ствари све то ниподаштавају? И ту је суштина велике подвале, да се у Србији, на мала врата, уведе латиница као друго писмо српског народа и његовог језика! Сва министарства, државна телевизија, неки медији и неке политичке странке које се представљају „патриотским“, на својим сајтовима су увеле опције ћирилице и латинице, као верзија српског језика?! Што је је још горе, латинична и ћириличну верзија, као равноправне, уведене су и на сајтове појединих епархија наше цркве у иностранству.

А када се латиница одомаћи као друго српско писмо само је питање времена, када ће остати и једино.

Колико је познато, у целом свету нема језика који има два писма у својој употреби. Ни српски језик нема два писма, него једно једино- **српску ћирилицу!** Хибридни српско-хрватски одн. хрватско-српски из бивше СФРЈ могао је захтевати равноправну употребу ћирилице и латинице. Југословенски државни пројекат и његов хибридни језик нестали су у крвавим ратовима. Када тога „језика“ нема више нигде, нема ни основа за употребу два писма у српском језику. Када нико не жели ту Југославију, не треба је правити ни од Србије којој је највише зла и нанела. Зато Устав, Закон о службеној употреби језика и писма и сви процесни закони у Србији, предвиђају службену употребу српског језика и ћирилчног писма / мада је писмо и непотребно помињати, јер се подразумева, али је наведено, вероватно, због угрожености ћирилице/. Устав и закони предвиђају могућност употребе других језика и писама, на подручјима где у већем броју живе припадници националних мањина, што се регулише законом.

Латиница којом се служе многи потомци Срба, који се за себе мисле да су и сами Срби, садржи знаке Č, Ć, Š и Đ и то је **хрватска латиница**, која би по Уставу и законима, могла бити у употреби, евентуално, само у неколико општина у Бачкој. И нигде више у Србији. Дакле, огроман број оних који се изјашњавају као Срби, а поводом тога се често и „у прса бусају“, користи хрватско писмо, испољавајући тиме и хрватски идентитет и одређење. Не може се бити Србин, а користити у Србији хрватско писмо и промовисати хрватску културу. То је култура оних који више мрзе Србе, више него што воле сами себе и за целу историју су обележени геноцидношћу, управо над Србима. Писати латиницом, а причати да си Србин исто је као и крстити се шакам, са пет прстију, а причати да си православан. Ко хоће да буде православни Србин, он то мора испољавати и видљивим, спољним знацима. То што су му преци били Срби, не значи ништа за националну припадност, ако се не поштује оно што су ти преци поштовали. И преци већине данашњих Хрвата, Бошњака и националних Црногораца били су Срби, али њихови потомци то више нису. У данашње време, прва фаза одступања од српске националне припадности је одбацивање ћирилице.

Треба знати да је Аустроугарска у Првом светском рату Србима на својој територији и у окупираној Србији забранила употребу ћирилице, а није забранила Српску православну цркву. Прва геноцидна радња Павелићеве НДХ, према Србима, је била забрана ћирилице, донета већ 25. априла 1941.

Потом је кренуло физичко истребљење Срба, да би СПЦ била забрањена у јулу исте године, када креће и присилно католичење, по духовним надзором, „blaženog Alojzija Stepinca“, надбискупа загребачког и војног викара усташке војске „sine titulo“, будућег свеца. Степинчеву канонизацију треба да следеће године изврши папа Бенедикт, приликом посете Хрватској и свим папама омиљеној „crkvi u Hrvata“. То све долази пред, очигледно, планирану папину посету Србији, што би био врхунац српске срамоте, националног и црквеног понижења.

Забрана Српске православне цркве у Хрватској и почетак католичења Срба, наступили тек пошто су стотине хиљада њих били садистички убијени, међу њима и бројно свештенство и тројица архијереја, док су преостали успели да пребегну у Србију или Италију.. Мученичко страдање Светог Петра Зимоњића, митрополита Дабробосанског, наступило је управо поводом усташке забране ћирилице, којој се он успротивио. Видимо да је и у савременој Црној Гори ћирилица мета прогона неоусташког режима.

Због свега овога и **ћирилица је и света, и мученичка**. Зато је и називају Светим Ћириловим писмом. Она је званично писмо и државе, и Цркве, велика и непроцењива вредност свога народа. Ко се ње одриче одриче се и своје Цркве, и своје народности. Ћирилица је мета прогона и необјављеног рата и у садашњој Србији. Нису питању само сајтови факултета, него и поступање великог дела државне администрације, јавних и приватних предузећа, медија, издавачких кућа... Србин у Србији не може ни упуство за лек прочита на свом писму /и језику/, што је дозвољавао и један Јосип Броз. Изузев ратног периода, Срби у Аустроугарској су сву службену пошту добијали на ћирилици. А шта рећи за народ који одриче онога за шта је митрополит Петар мученички пострадао. Издаја, туга исрамота!

Однос према ћирилици није само груба дискриминација према Србима у Републици Србији, већ и крупан део геноцидног пројекта према нашем народу. Но, не треба очајавати. Не пада снег да помори свет, него да свако покаже свој траг. Веру, Цркву, Ћирилицу, Косово и Србију, сачуваће они којима је то све у срцу и који су истински народ Христов, Савин и Лазарев, а не папин.